

talment poblades, que no poden deixar més que espais ridículament estrets a llurs habitants.

En segon lloc ens sorprèn un poc el saber que els ciutadans dels Estats Units, els més rics del món, cerquen l'economia anant als hospitals, on troben "tot el necessari a més bon preu". Hom podria creure que aquesta sort només cabia als ciutadans, les quals economies i finances havien estat anorreades per la guerra.

Quan a les raons d'ordre purament econòmic, l'abandó del metge privat preferint el servei d'hospital, és degut, en gran part, a la complicació actual dels mitjans d'exploració i d'especialització intensa de les diferents branques de la medicina.

Endebades ens estendríem en les dificultats que actualment troba en la majoria de casos el metge de família—especialment als medis rurals—davant la necessitat d'investigacions múltiples, sols factible en clíniques i hospitals, disposant de tots els mitjans de diagnòstic i també de tractament.

A Amèrica, on els hospitals han assolit graus d'organització envejables i que estan construïts segons les exigències modernes, la qual cosa explica l'atracció considerable que han exercit damunt el públic.

A casa nostra potser hom trobarà exagerada aquest corrent, podent-se demanar, com hom demana als laboratoris privats, dades per fer el diagnòstic. Però a un país on la part clínica pròpiament dita, disminueix de dia en dia a benefici de les xifres i els gràfics demanats als aparells; on el taylorisme es mestre en tots els capítols de l'existència i l'home ja no és un home que tingui individualitat, sinó un organisme anònim igual als altres organismes i sotmès als mateixos mètodes de recerca, no és d'estranyar que la tendència s'accentui a passos agegantats.

L'especialització exagerada ha contribuït també a què el metge aïllat es consideri insuficient (recordi's el metge de les *Morticoles*, que només tractava les malalties de l'omoplat esquerre) i que la gent cerqui els serveis dels hospitals.

L'hospital esdevé a més un centre mèdic al qual pot recórrer qualsevol per la malaltia que sigui. Allí se li farà l'examen complet i se l'adreçarà, després, al servei que convingui, a la seva malaltia, servei que tindrà l'obligació d'acollir-lo, i on se'l tractarà segons les darreres regles de l'art i d'acord amb les més modernes adquisicions

mèdiques. Aquest faisò de considerar l'home malalt ha estat objecte de nombroses crítiques, especialment pel que fa al menyspreu amb què es té la personalitat humana. Ésser tractat, es tan sols tenir a mà els darrers procediments de recerca, els instruments més costosos, els medicaments més recents i el metge més competent? Això, evidentment, pot ésser útil, malgrat que l'especialització massa estreta serà de vegades un obstacle per la visió del conjunt. Es corre el risc de "què els arbres privin de veure el bosc". Però ésser tractat és també ésser objecte de la sollicitud d'un metge que pren en el malalt un altre interès que el d'una observació clínica anònima, que us coneix i coneix als vostres, que no ignora els vostres antecedents i els de la vostra família, depositari d'un munt de secrets que el malalt mateix ignora i que aquest no podria, per tant, confiar a la màquina de tractar que us rep en aquests centres ultra-moderns.

Ésser cuidat vol dir també tenir entorn del llit l'afecte dels éssers estimats, dels qui viuen la vostra vida, que posseeixen el vostre afecte i us donen el seu i pels quals no són únicament un número al qui convé donar tal o tal remei a hores fixes i quals reaccions no seran més que incidents dignes d'ésser registrats, sense que tinguin el menor ressò en els indiferents que apliquen el tractament ordenat.

Aquesta manera de pensar farà potser arronçar les espatlles als utilitaris del present moment. Esperem de veure'ls en el perillós moment crític de la malaltia per a veure si faran també, en aquell instant, menyspreu de les concepcions, al seu juí, massa sentimentals, que acabem d'emetre.

* * *

Entre nosaltres, perquè aquest sistema hospitalari generalitzat s'aclimati, cal que els hospitals canviïn. De voler atreure tota classe de malalts, vells i joves, pobres i rics, han de transformar-se (també caldrà—diem nosaltres—que canviï la nostra psicologia). Això és, el que fan ràpidament a Amèrica. Cal també que es modifiquin, si volen poder admetre tota classe de malalties.

Mr. Smith, per tal que això pugui fer-se, recomana la institució d'establiments que, a més dels malalts de medicina general (si és que subsisteixen), puguin entrar-hi els de qualsevulla malaltia legítimament especialitzada. Cal reconèixer